

Hogyan akarta elintézni Luther Márton a zsidókat.

Luther Márton munkát írt a zsidókról, melyek közül érdekes „Von den Juden und ihren Lügen“. (A zsidókról és az ő hazugságaikról). A mű maga manapság már legfellebb csak mulatságos lehet, a huszadik században természetesen lehetetlen volna így oldani meg a zsidókérdést.

Ők a világ urai akarnak lenni s azt akarják, hogy az átkozott gójok legyenek az ő szolgálkai. ... Ha pedig a zsidók valami jót tesznek, úgy tudd meg, hogy azt nem irántad való szeretetből teszik s azért, hogy veled jót tegyenek, hanem hogy köztünk lakhassanak, szükségből kell valamit tenniök; de szívük olyan marad, amilyen, amint mondtam. S az az ember, aki az ördögöt nem ismeri, csodálkozhat nek azon, hogy miért oly nagy ellenségei a zsidók a keresztényeknek, hisz erre nincs okuk, mert mi velük minden jót megteszünk. Vagyonunk és pénzünk az övék s ezzel uraink ők saját országunkban. Ha egy tolvaj tíz forintot lop, felakasztják, de egy zsidó, ha tíz tonna aranyat lop és rabol uzsoráskodása által, hát kedvesebb, mint maga az Isten, s azt mondja: mi nem dolgozunk, hanem semmittevésben töltjük napjainkat; helyettünk s értünk az átkozott gójimnak kell dolgozniok, mi pedig megkapjuk a pénzüket, s ezzel uraik vagyunk, ők pedig a mi szolgálkai.

Ők a világ urai akarnak lenni s azt akarják, hogy az átkozott gójok legyenek az ő szolgálkai. ... Ha pedig a zsidók valami jót tesznek, úgy tudd meg, hogy azt nem irántad való szeretetből teszik s azért, hogy veled jót tegyenek, hanem hogy köztünk lakhassanak, szükségből kell valamit tenniök; de szívük olyan marad, amilyen, amint mondtam. S az az ember, aki az ördögöt nem ismeri, csodálkozhat nek azon, hogy miért oly nagy ellenségei a zsidók a keresztényeknek, hisz erre nincs okuk, mert mi velük minden jót megteszünk. Vagyonunk és pénzünk az övék s ezzel uraink ők saját országunkban. Ha egy tolvaj tíz forintot lop, felakasztják, de egy zsidó, ha tíz tonna aranyat lop és rabol uzsoráskodása által, hát kedvesebb, mint maga az Isten, s azt mondja: mi nem dolgozunk, hanem semmittevésben töltjük napjainkat; helyettünk s értünk az átkozott gójimnak kell dolgozniok, mi pedig megkapjuk a pénzüket, s ezzel uraik vagyunk, ők pedig a mi szolgálkai.

... Valamint a macska nem lehet jó az egér iránt, szintoly kevéssé lehet a zsidó jó a keresztény iránt.

A zsidók, kik magukat orvosoknak adják ki, a keresztényeket életüktől és vagyonuktól megfosztják.

Azért óvakodjál kedves keresztény az ilyen átkozott (verdammpt), megvesztegetett néptől; mert tele vannak fukarsággal, irigységgel, gyűlölettel, kevélységgel, uzsoráskodással, dolyffal, átkokkal irányunkban, „pogányok“ iránt.

Óvakodjál tehát a zsidóktól és tudd meg, hogy ahol nekik iskoláik vannak, ezek nem mások, mint ördögfészkek, ahol hiú dicsőség, dolyfosság, hazugság, Isten és az emberek meggyalázása üzetik a legeslegmégesebben, mint maguk az ördögök teszik. Annakokáért, ahol te egy zsidót látsz vagy hallasz tanítani, gondold, hogy egy mérgező baziliskust hallasz, aki még az ábrázatával is megmérgezi és megöli az embereket.

Büdös a lehelletük a pogányok aranya és ezüstje utáni sóvárgástól; mert nincs a nap alatt szigoribb nép, mint ők voltak és vannak és maradnak, amint látjuk átkozott uzsorás-

kodásukon. Ha volna egy bolt ahol szegyenpirt árulnának, szívesen ajándékoznék a zsidóknak egy pár forintot, hogy menjenek és vásároljanak egy fontot belőle és kenjék meg vele homlokukat, szemüket és orcájukat, ha nem is akarnák szemtelen szívüket és nyelvüket vele bekenni.

Azért, ha meglátsz egy igazi zsidót, bátran keresztet vethetsz magadra és elmondhatod: ott megy egy megtestesült ördög. (Da gehet ein leibhaftiger Teufel!)

Ők a világ urai akarnak lenni s azt akarják, hogy az átkozott gójok legyenek az ő szolgálkai. ...

Ha pedig a zsidók valami jót tesznek, úgy tudd meg, hogy azt nem irántad való szeretetből teszik s azért, hogy veled jót tegyenek, hanem hogy köztünk lakhassanak, szükségből kell valamit tenniök; de szívük olyan marad, amilyen, amint mondtam. S az az ember, aki az ördögöt nem ismeri, csodálkozhat nek azon, hogy miért oly nagy ellenségei a zsidók a keresztényeknek, hisz erre nincs okuk, mert mi velük minden jót megteszünk. Vagyonunk és pénzünk az övék s ezzel uraink ők saját országunkban. Ha egy tolvaj tíz forintot lop, felakasztják, de egy zsidó, ha tíz tonna aranyat lop és rabol uzsoráskodása által, hát kedvesebb, mint maga az Isten, s azt mondja: mi nem dolgozunk, hanem semmittevésben töltjük napjainkat; helyettünk s értünk az átkozott gójimnak kell dolgozniok, mi pedig megkapjuk a pénzüket, s ezzel uraik vagyunk, ők pedig a mi szolgálkai.

A zsidókérdés megoldásához Luther a következőket ajánlja. A többek között: „meg kell tiltani a zsidóknak, hogy összevissza esattangoljanak, mert nekik a falukon semmi keresnivalójuk nincs, mert ők se nem urak, se nem földművesek stb.

Meg kell tiltani az uzsoráskodást s el kell venni tőlük minden készpénzüket, arany és ezüst drágaságaikat, s mind ezeket őrizet alatt kell tartani.

Zsinagógájukat vagy iskolájukat fel kell gyújtani és ami nem akar elégni, földdel kell betemetni, hogy soha többé ne lásson az ember azokból egy követ vagy salakot.

Házait is szintoly módon el kell rombolni és pusztítani; mert ugyanazokat a dolgokat üzik ezekben is, mint iskoláiban.

El kell tőlük venni minden imakönyvüket és talmudjukat, amelyben olyan istentelenségek, hazugságok, átkok és szidalmak tanítatnak.

Rabinusaiknak halálbüntetés terhe alatt meg kell tiltani, hogy ezentúl taníthassanak.

A fiatal, erős zsidók és zsidó-asszonyok kezébe esépet, fejszét,

ásót, kapát, rokkát és orsót kell adni és arcuk verejtékével kell velük kenyerüket megkeresztetni. S végül: El velük! (Weg mit ihnen!)

Mi is megismertük őket, jól laktunk velük, s mivel egy ezeréves szép országot tettek tönkre, a népakarat az: El velük! A pokolba velük minél hamarább!

A közeli választásokra való tekintettel, propaganda-alapra való adományokat elbarátainktól szívesen fogadunk.

A munkásság politikai szervezkedése.

Abból, hogy a gazdasági előnyökért vívott harc el nem választható a mindenkori politikai kérdésektől, következik, hogy a munkásságnak gazdasági harcot vívó szervezetein kívül olyan harci eszközökre is van szüksége, melyek a politikai életben, a súlyt és irányító erőt a tömegeknek megadják. A munkásság politikai szervezkedése tehát egy, a tömegek életére igen nagy hatást gyakorló szükségesség, mely sem a munkástömegek indolentiáján, sem pedig a munkáltatók ellenkezésén nem akadhat fenn. A lelkiismeretlen kiuzsorázása, állati szintvonalon való lenyűgözése a munkásságnak eredményezhetette a proletárdiktatúrát, a ezekély intelligenciával bíró, folyton küzdő, mindig nyomorgó munkásság olyan cselekedetekbe hajszolását, melyek Magyarországon összeomlását idézték elő. Bár határozottan leszögezhető az, hogy a kisbirtokosság egész táborra, a munkásságnak pedig a belátóbb rétegei egy pillanatig sem támogatták a proletárdiktatúra nemzetrontó törekvéseit, a társadalom mégis nagy teherelt könyvelhet a munkásság számjára, az elmúlt, tragikusan tanulságos idők szomorú eredményeképpen, s nincsen más út, mint a társadalom fejlődési fokához idomulva rátérni a béke és a szociális fejlődés útjára.

A munkásmozgalmak tehát továbbra is kell, hogy felszínen maradjanak, de a zsidó demagógia jellemző tünetei nélkül. Lehet egy országban a munkásság politikai hatalma nagy, lehetnek pártszervezetei megintgáthatatlanul erősek, de sohasem szabad sem az erőt, sem a képességeket túlbecsülni, sohasem szabad osztályérdekek eléréseért, vagy egy utópisztikus elgondolás, egy ideológiai életrekléséért ezek és ezek életét kockára tenni. Ellenőrizze a mun-

kásság a saját vezéreit, ne ruházzon azokra semmi hatalmat, hanem azt tartsa a saját kezében. Döntő, nagy lépéseket, határozatokat a munkástömegek legszélesebb megkérdése nélkül ne tehessen senki. Szervezkedjék a munkásság, hangozzatjuk és hangozzatjuk ma is, de ennek a szervezkedésnek a rugója nem lehet a „kiméletlen osztályharc“, hanem a munkásság gazdasági helyzetének fokozatos javítása és az öntudatos politikai nevelés.

Nem gyűlöletet, hanem erkölcsi nemesülést, emberi érzéseket, ideálokat kell a munkásság lelkébe ojtani a szervezeti életben keresztül. Nem harca, küzdelemre kell nevelni a tömegeket, hanem a békés fejlődés megbecsülésére és az intelligencia, a tudás mennél szélesebb birtokbavételére. Ideális emberré kell nevelni — minden egyes embert — és akkor magától megvalósul a jobbik, igazabb világ.

Addig is azonban, annyi megpróbáltatás, annyi vérzés és küzdelem után kéz a kézben kell haladnia munkásnak, polgárnak, gazdagnak, szegénynek egyaránt, mert most mindnyájunk életéről, eminens érdekéről tárgyal a világ, építeni kell most már, elég volt a rombolásból, meg kell értenünk egymást, elég volt a gyűlöletből. Félre minden kishitúséggel, önző érdekekkel! Dolgozzon mindenki a haza megmentésén.

Minden józan gondolat a munkásság szervezkedésével kapcsolatosan oda konkludál: szervezkedni, tanulni és — embernek lenni minden körülmények között... — Ezért minden józanul gondolkozó becsületes munkás-ember magyarországi radikális keresztényszociálista szövetség kebelébe tartozó szervezeteibe lép be.

Ma már minden becsületos, józanul gondolkozó ember megunta a harcot s a békés munka korszaka után sóvárog. A mi programmunk a kiegyenlítésnek, a komoly szociális munkának a programja. Égető szükség van rá.

Lobogó lelkesedés, tettvágy, erős meggyőződés acélozza meg akaratomkat, hogy soha el nem ernyedve, dolgozzunk.

Vermes Gyula.

Keresztény ember csak keresztény cégeknél vásárol!

FELHIVÁS!

Kérjük mindazon elbarátainkat, akik gyűlölik a zsidó kommunizmust, de szeretik a keresztény dolgozó népet és feltétlen antiszemitáknak érzik magukat: ha a választások körüli tevékenységre kedvük van vagy esetleg röpiratok szétosztását vállalnák, jelentkezzenek a Hársfa-utca 33. szám alatti irodánkban. A jelentkezők: „Rad. ker. szoc. párt kortese” felirású jelvényeket fognak kapni. Aki a mostani választásoknál irányzatunknak szolgálatokat tesz, az a jövőben mindig óriási hasznát fogja látni hazafias cselekedetének.

Jöjjön a magyar reneszánsz!

Igazságot és olcsóbb megélhetést
a kisembereknek.

A munka szürke robotosainak kivánságairól kell írnom. A névtelen, hallgató százezrek nagy követeléseiről. Azok szava csengjen, akik öröktől fogva *lenni* vannak és *lenni* maradnak, — azokról, akiknek a vállain épül fel minden, de mégis a legutolsó a társadalomnak.

Akik a mindennapi élet szemüvegén át nézik az életet, vagy akiknek a sors megadta az anyagi függetlenség nagyértékű lehetőségét, sohasem tudják úgy megérteni, átértékelni, felfogni a szenvedő tömegek keserveit, mint mi, akik magunk is a mélységekből jöttünk. Mi, akik benne élve az ő életükben, az ő testükből szakadva; látjuk, érezzük, szenvedjük az ő nagy tragédiákat, mi tudjuk, hogy *mennyi beszéd, mennyi ígéret hangzott el sorsunk jobbátételére már régóta és mégsem történt semmi*. Minden kormány, minden poliukus és vezérúr a kopott feketében deputációzó kérvényező, siránkozó kisembereknek, kisexisztenciáknak csak üres frázisokat mondott. Minden, minden csak ígéret maradt. Ki tengődött a világháborút megelőző bőséges időkben is „éhbérekre” nyomorogva, ki adta a legtöbb „hósi halottat”, a legtöbb lövészárkok- és ágyutöltelék, kinek a hitét, reménységét használhák ki a kalandorszellemű senkiházik, hogy a kormányrudat a kezükbe káparithassák? Kinek a munkájából fakad a kiváltságosak tobzódó jóléte és kiknek lett lerázhatatlan, állandó vendége a Nyomor? Oh, kérdésünk, az volna tulontal elég...

Láttunk a múltban és látunk a jelenben. Elfogulatlanul ítéljük meg minden jaj keserves csalódásunkat. Tudjuk, hogy nemzetfőrdőmségünk, áldozatkész-

ségünk, ellágyulásunk, engedékenységünk volt oka annak, hogy a sir szélére jutottunk. Tövises utak vezettek idáig, s a megpróbáltatások esztendejének minden tanulságát leszűrve, tisztán látjuk azt az utat, amelyen haladnunk kell.

Ezután nem lesz ebben az országban a demagóg strébereknek, az egyéni érvényesülésért mindent eladó, megbecstelenítő *üzletpolitikusoknak* szava, mikor az ország ügyeit intézik. El fognak hallgatni, megsemmisülnek azok a bülbülszavak s még erkölcsi rothadásukban is annyira ártó konjunkturapártok és -politikuskok, kiknek oly könnyű volt a lelkiismeretük, mikor Magyarország létkérdéseiről volt szó. *Tisztogatás kell, hogy történjék a tömegek lelkében is, ki kell onnan tépni minden hamis ideált, gonosz bálványt. Igazságot kell tenni, hogy neessak szavakban, hanem tettekben is megnyilvánuljon az: annyira óhajtott magyar reneszánsz.*

Muljon el felőlünk az annyi száz év óta kísérő régi magyar átok. *Muljon el felőlünk az örök szomorúság, éljünk végre mi is emberi méltóságunkhoz méltó életet, mi, a senkik, a kinullázott, verejtékező, de mindent jelentő kisemberek.*

A nincstelen zsellér, a gyári munkás, a kopott kishivatalnok, a föld felett, a föld alatt dolgozó, lihegő ezerkaru tömeg találja meg végre önmagát, bizon erejében, nyilatkoztassa szavát, akaratát, — szóljon és üssön, ha kell. *Jobb és olcsóbb megélhetést, azt harsogja minden sajtó, azt bugja minden gyári kúrto. Igazság, ez legyen a szívünkbe írva, igazság és jog, melyet annyi ideig oly kegyetlenül száműztek tőlünk.*

Akkor, amikor fázva, éhesen, de csillanó reménységgel indulunk az új évbe, nem követel-

hetünk mást a zászló hordozótól, azoktól, akik ezrek és ezrek sorsát intézik, mint azt, hogy *séeljuk, akarásuk, ideáljuk, hitvallásuk ne legyen más, mint*

az, hogy: *mindent a népért*. Kivánság-e ez, kérés vagy követelés, nem lehet tudni. De *igy kell lennie, ez a mi megingathatatlan meggyőződésünk.*

Ebredő magyarok!

Irta: BesericzyneBankó Júlia.

*Hah! Mi ez, az éjj csendjéből
Távoli moraj, zúgva zúg...
Láncok csörgése, panaszos sóhaj,
Kínos zokogás, sírva bűg!*

*Véres pincéből, sikoltás hangzik,
Remeg az ég, a föld belé...
Vértengerré vált Duna vizéből,
Vad hullám tör az ég felé!*

*Jeltelen sírnak árnyai keinek,
Száz sebből vérző vállukon
Viszik a sárba tiport keresztet,
Néma átokkal ajkukon!*

— *Van bűn, amelyekre nincs bocsánat,
Van átok, a mely megfogann...!
És kell, hogy legyen bosszúálló Isten,
Akinak sujtó karja van!!*

*S íme jönnek százak, ezrek, kezükben lángpallos
„Nemesis” szülötte mindannyi nevük: [ragyog,
„Ébredő magyarok!”*

Fenyő ur programbeszédéhez.

Csak egy futólag olvastam az egyik újságból az ön programbeszédét kedves Fenyő ur, de a fejemet mertem volna tenni arra, hogy ön zsidó. Felekezeti harcokról regélt Önpárthiveinek. A numerus elausus káros következményeiről, s burkoltan, a társadalmi béke vignettázás alatt arra a következtetésre jutott, hogy a zsidósággal való meg egyezésben látja az ország sorsának jobbrafordulását.

Mosolyognom kellett azon, hogy egy valóságos képviselő-jelölt ilyen gyerekesen naiv mesékkel traktálja „párthiveit” s meglepődöm azon, hogy ön *ilyen programmal* merne a keresztény és nemzeti parlamentben helyet foglalni. Béke kellene ugy-e, kedves Fenyő ur, igazi békebeli béke, — olyan, mint anno 1914? Amikor már olyan szépen be volt hálózva a sémita faj szívócsápjával ez az ország? Amikor a sajtóban egy kifestett,prostituált szegényérzete nélkül árultak el mindent, ami nekünk drága volt, keresztény morált, hazát, erkölcsöt? Ön elfelejti azt, hogy hitsorsosai a világháborúban hátul, a kommunizmusban *első sorban* küzdöttek. — Ön elfelejti, hogy László-Löwy, Korvin-Klein, Kohn-Kerekes nem egy „gój”-t tettek hidegre, mert keresztény és magyar voltát nem tagadta le? Azt is elfelejti, hogy ötvenezer

fajtájabeli aláírásával ellátott könyörgés ment a román királyi kezébe, hogy *maradjanak a szomszédos országok továbbra is... Ön elfelejti, hogy a lerongyoltságunk, tönkretételünk leggyászosabb napjaiban a Lipótváros hölgyei román tisztok karjaiban fetrengték át éjszakáikat... Nagyon feledékeny ember Ön kedves Fenyő ur, ha meg nem sértem.*

Nem tudom, hogy képviselő lesz-e ön vagy sem. De ha mégis az lenne, megnyugtathatom, pünkösdi királyság lesz az.

Ön egy zsidó Rip van Winkle kedves Miksa von Fenyő. Ön úgy látszik átaludt néhány jó hónapot és gondolja, hogy a maszlagolást folytatni tovább is lehet. Téved. Vagy csak a látogatás után indul? Az is baj. A zsidóság hatalmi törekvéseinek kezd bealkonyodni kedves Uram, — bár ezt még nem hajlandó ön észrevenni. — Ha ebből a nyomorgó körengetőgéből getthót is csináltak Önök, — az ország a miénk — és rövid idő kérdése, hogy innen is pakkolni fognak. Így van ez és nem másképp. Nekem csak az a legérdekesebb, hogy erre egy „képviselőjelölt” nem képes magától rájönni.

Egyelőre elég annyi... Ne haragudjon, — hisz tudja, hogy az árt a szépségnek.

(Kökölyhántó.)

Schlézinger ur az „irodalmár“.

Ez a jakhoc, aki nem más, mint a községi nyomda művezetője és skiről a nyomdai munkások 25%-a csak utálattal beszél, ez a pár hét előtti VI. kerületi forradalmár, most más híján, felcsapott „irodalmárnak“.

A nyomdász-munkások akinek a „szerkesztő-bizottsága“ vele egy huron pendül, egy cikketközül Schlézinger „munkatárs“ tollából.

Lássuk csak és kisérjük figyelemmel Schlézinger „elvtárs“ magas eszmemenetét.

„... A fák levelei lehullottak már“ kezdi a nagy bölc, „önkéntelenül mély gondolatokba merülve, fájdalmas érzés veszt erőt rajtam, (?) ha arra gondolok, hogy a Megváltó (Lipót sicc!) mily mostohán gondoskodott rólunk az Urnak 1919. esztendejében“ ...

Hát ilyen perfidül nagyképűsködni csak egy zsidó tudhat.

Ő vele mostohán bánt a Megváltó. Ez az ember az, aki maga alá gyűri minden munkását, aki vele kénytelen együtt dolgozni. A rebachot persze ő vágja zsebre, sőt megtörtént az is, hogy a munkásoknak adott ajándék is nála megakadt.

Gyerünk tovább bölc cikkirő. „... És ha Krisztus születésének ünnepén nem tud fölmelegedni testünk-lelkünk...“ Lipót-khám, hát nem fhélsz a Jehovától? A te tested és lelked már roshasónakor felmelegedett, amikor a „Nippon“-ban kártyáztál. „... Hallom a Megváltó szavát. Fülemben zsonganak a szavak, amelyek az ótörténelemből valók. Engedjétek hozzám a kisdedeket...“

Isten ugyse, ez a jordán megkerült. Mit akar ez most elérni? Hiszen kimondani is sok volna az a bűn, amit elkövetett akkor, amikor többgyermekes családapákat télviz idején utcára dobott, csak azért, mert Őneki nem tudtak hizelegni.

Most jön a csattanó, „kitartás tehát munkástevéreim! Az akarat erőt szűl“... stb., stb. frázis puffogatások. Csakhogy már az ilyesminek nem ülünk fel többet Schlézinger Lipót „elvtárs“, még akkor sem, ha azt a mi pénzünkől drágán fenntartott és egy érdektársaság által kisajátított ban is kürtöli világgá.

Rg., nyomdai alkalmazott.

Reszket a „Népszava“.

Ez a zsidólap igazán nevetésgés a maga kapkodásában. Ijedtségében, egy vidéki lap társunkról idéz egyes részleteket. Nem veszi észre, hogy az ilyesmivel a megmaradt egy pár keresztény olvasójának is kinyitja a szemét.

(A „Nagykörű és Vidéke“ 1920. évi január 1-i számának vezérléskéből.)

— Még mindig látok magyar embert zsidóval szóba állni.

— A szocialista-kommünista párt még mindig nies levegőbe röpítve, a Népszava, Világ, Az Est, Pesti Napló és társainak írói még mindig nincsenek karóba huzva!!!

Stb., stb. Nem merem folytani, mert félek, hogy gutaütést kapok keserűségemben. . .

HIREK.

Resicai vasgyár beszűnteti a munkát. Temesvárról írják: Helin képviselő egy itteni lapban hosszabb cikkben tárgyalja a bánáti iparüzemek termelőképességét és megállapítja, hogy ott mindig tökéletes munkarend uralkodott s a zavargások is legfeljebb a magyar munkások bujtogatására törtek ki. Sejnálattal konstatálja, hogy a resicai bányák és gyárak, amelyek havonként átlag 5 millió korona kiadással dolgoztak, mintegy két héten belül üzemüket befogják szüntetni és így körülbelül 60.000 munkás fogja elveszíteni kenyereit.

— Franciaország adóssága. A francia szenátus pénzügyi bizottsági előadójának jelentése szerint amíg Franciaország adóssága 1914 július 30-án 34 milliárd és 185 millió frank volt, ez az adósság ma 207 milliárd és 269 millió frankra emelkedett. Ebből 90 milliárd a függő adósság, ami óriási teherrel nehezedik az állami háztartásra.

Nem lesz ezer- és százkoronás postapénz. A Magyar Távirati Iroda jelenti: Illetékes helyről kapott értesülés szerint egyes lapoknak az a híre, hogy száz- és ezerkoronás postatakarékpénztári jegyek gyártása van folyamatban, nem felel meg a valóságnak.

Az olaszok már 1900-ban megegyeztek az antanttal. Az új év alkalmából a francia nagykövet fogadta a francia kolóniát. Az üdvözlésre mondott válaszában az olasz francia unióról beszélt és hangsúlyozta, hogy Franciaország és Olaszország között már 1900-ban és 1902-ben létrejött egyezmények elhárították az összeütközés minden lehetőségét és biztosították a két ország politikai közösségét.

Megverték a szerbeket. A montenegrói felkelő hadsereg vezérkari főnöke jelentést tett, hogy a Lassovics őrnagy parancsnoksága alatt álló montenegrói csapatok megtámadták a podgoricai vonalon álló szerb hadsereget és levertek őket. A szerb sereg balszárnya visszavonult Albániába. Egy szerb zászlóalj megadta magát. Levegővereztek.

A Magyarországi Munkások Rokkant- és Nyugdíjgyulete dec. havi jelentéséből közöljük a következőket: A pákai Kölber Alajos közismert kocsigyáros elnökelete alatt működő országos munkásjólétiintézmény, mely 1893-ban alakult, 1903 óta, vagyis a segélyezés megkezdésétől fogva 1919. okt. végéig kifizetett 7353 rokkant, 2532 árva és számos özvegy segélyezésére 15.823,509 K-t. Havonként átlag negyedmillió korona segélyösszeget fizet ki az egyület. A fizető tagok száma 231,000, az együletnek 553 fiókpénztára és sok száz tagcsoportja és befizetőhelye van az ország minden részében. A budapesti vasgyárak és kocsigyárak kollektív szerződés alapján iratják be munkásaikat az együletbe és fizetik helyettük a tagsági illetéket. Beiratási díj 3 K, tagsági díj heti 60, 70, 80 fillér. Tíz évi tagság után bekövetkezett rokkantság esetén a heti segély 8,40, 10, 12 K. A nyugdíjsegély heti 16,80, 20,—, 24,— K. Tagja lehet az együletnek minden 14. életévét betöltött, fizetésért, bérért dolgozó egyén.

A választások közelednek! Testvér, csak olyan pártra szavazz, amelyik a zsidókérdés radikális megoldását programjába vette!

Hirlapi közlemény.

A budapesti táviró- és távbeszélő igazgatóság értesíti a távbeszélő előfizetőket, hogy azok, akik az 1920. év január hó 1-én életbelépő új távbeszélő díjszabás tarifaemelésébe folytán távbeszélő állomásukat megtartani nem kívánják, f. é. december hó végére állomásukat felmondhatják. Aki felmondását addig be nem küldi, az máresak a szabályszerű negyedévi felmondással élhet, mely esetben 1920. január 1-től a felmondás napjáig a magasabb díjszabás szerint való előfizetési díjat tartozik fizetni.

Tájékoztató céljából ismét közli az igazgatóság, hogy

1. Éjjel-nappal állandóan használható teljesüzemű állomás évi előfizetési díja 1200.— K
2. Nyilvános jellegű helyiségben levő állomás évi előfizetési díja 1800.— K
3. Nyilvános táblás állomás évi előfizetési díja 1500.— K
4. Mellékállomás évi előfizetési díja 450.— K

Alközponttal (távbeszélő váltóval) rendelkező előfizetők központi vonalainak díjai ugyanily arányban emelkednek.

A részletes tarifák az igazgatóság üzleti osztályánál (VI., Hajós-utca 33—35 sz.) a hivatalos órák alatt megtekinthetők, kétség esetén az üzleti osztály távbeszélőn (145—01, —02, —03, —04) is át felvilágosíthat.

Budapest, 1919. dec. 23-án.

Szövetségi szervezkedés.

A Magyarországi Radikális Keresztényszocialista Munkások Szövetsége Központi Szakosztályainak ideiglenes vezetősége ez uton kéri hozzánk való csatlakozásra mindazon munkásokat, polgárokat, akik hívei az igazi keresztény és szocialista gondolatnak és akik egy szebb és boldogabb korszaknak megteremtését ohajtják. Aki nem ellensége ömagának, testvéreinek, gyermekeinek, az azonnal tagfelvételt végezt jelentkezen foglalkozásának megfelelő szakosztályánál, a Szövetség ideiglenes iroda helyiségében: VII. Hársfa-u. 33 szám alatt, fsz.

IRODALOM.

* „A magyarországi zsidókérdés megoldása“ címen — Dr. Danér Béla tollából — igen kitűnően megírt könyv jelent meg. . . . Egyes fejezetei: a zsidókapitalisták és a zsidóproletárok harca a hatalomért. . . . Magyar munkásság szerepe a zsidó hatalmi törekvések alatt. . . . Vörös-fehér marakodás zsidó uszításra. . . .

Megoldás. . . .

Az ügyesen megírt mű nagy jó szolgálatot tesz a zsidókérdés megoldási munkálatainak keresztülvitelében. . . . Talán mondhatni nélkülözhetetlen. . . .

A könyv ára példányonként 5 korona. Mindenütt kapható.

* A Magyarországi zsidókérdés megoldása. Szociáldemokrata megvilágításból írta: Dárány Ferenc, volt szociáldemokrata munkás. A zsidó böchereknek, különösen a zsidó vezéreknk faji sajtáságaikat leplezi le és világítja meg a munkásság szemüvegén keresztül. Érdekes a dologban az, hogy a röpiratot még a kommun alatt akarta kiadni.

A füzet ára 1 korona, kapható, esetleg megrendelhető lapterjesztőinknél.

Apróhirdetések.

Minden szó egyszeri beiktatása 50 fillér.
A legkisebb hirdetés 5 koronába kerül.

Wagner Antal szerkesztő szenzációs röpirata:

A bolsevik zsványok aknamunkája Magyarországon.

Második bővített kiadása — lapunk minden bizományosánál és árusítójánál kapható. Ára 1 korona. Agitációs célokra szerfölött alkalmas. Minden keresztény magyar kezében szeretnők látni.

Értesítés.

Tisztelettel értesítjük vidéki elvbarátainkat, hogy a „NEPAKARAT“-ot csoportoknak és vidéki elárusítóknak a mai számtól kezdve 40%-kal olcsóbban lesz módunkban szállítani.